

erkjendt, at en saadan Bestemmelse er aldeles uhenftigtsmæssig i en Udskrivningslov for et enkelt Aar; da en lignende Paragraph blev foreslaaet under Forhandlingerne om Udskrivningsloven i det først opløste Folkething, blev dette efter længere Debat anerkjendt, og det Forslag, som i saa Henseende var stillet, blev derfor ogsaa forkastet. Jeg skal kun endnu tilbagefalde i Erindringen en Bemærkning, som jeg dengang fandt mig foranlediget til at fremføre, nemlig den, at Udskrivningsloven med et saadant Tillæg ikke af Regjeringen vil blive forelagt Hans Majestæt Kongen til Stadfæstelse; dersom man altsaa anseer det uanstændigt at faae en Udskrivningslov, saa maa denne Paragraph ikke vedtages, og Følgen af, at den vedtages, og at Udskrivningsloven altsaa ikke bliver forelagt Hans Majestæt til Stadfæstelse, vil være, at man maa benytte sig af det ældre Mandskab og ikke kan udskrive noget nyt.

Lindberg: Ja, dersom der fra Regjeringens Side ikke var Andet veien for at gaae ind paa Meningen af Forslaget, end at det kunde afhjælpes derved, at Bestemmelsen kom frem som et særegent Lovforslag, der ikke berørte de enkelte Udskrivningsaar, men Almeen i det Hele, saa skulde jeg være ganske tilbøjelig til at tage mit Forslag tilbage, baade det, som er stillet til det Lovforslag, som nu foreligger, og det, som er stillet til Udskrivningsloven for næste Aar. Dersom jeg altsaa turde gjøre Regning paa, at Ideen, Tanken i mit Forslag kunde finde Regjeringens Understøttelse, saa skulde det være mig meget kjær, hellere at faae en almindelig Lov, og der er allerede afgivet til den ærede Formand et Lovforslag i den Retning.

Formanden: Jeg skal opfordre den ærede Rigsdagsmand til at angive, om denne Erklæring er at ansee som en Tilbagekaldelse af Forslaget.

Lindberg: Ja, under den Forudsætning, at den høitærede Justitsminister vil udtale sig paa en Maade, der tilfredsstiller mig.

L. Jensen: Det er ganske rigtigt, som af den høitærede Justitsminister bemærket, en Trykfeil, naar der i mit Forslag staaer omtalt Finantsloven for 1854—55; jeg har meent

Finantsloven for indværende Finantsaar. Jeg kan derimod ikke indrømme, at Paragraphen er overflødig; det troer jeg ikke, den er, og jeg troer heller ikke, at de af Thingets Medlemmer, som ere bekendte med Forholdene paa Landet, ville ansee den for overflødig; da Ministeren imidlertid ikke iøvrigt har Noget mod Paragraphen at indvende, saa skal jeg ikke gaae videre ind derpaa.

Formanden: Jeg skal dog gjøre den Bemærkning, at det maaskee er en Skrivfeil, men at det ikke er nogen Trykfeil; der staaer udtrykkelig i det af den ærede Rigsdagsmand indgivne Vædringsforslag „1854—55.“ Jeg tvivler imidlertid ikke om, at det ærede Thing vil tage Skrivfeilen som en Trykfeil, og saaledes lade Rettelsten passere.

Hvis ingen Flere begjære Ordet, ere Forhandlingerne sluttede (Ophold), og vi kunne altsaa stride til Afstemning. — Da den ærede Justitsminister ikke har udtalt sig efter Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindbergs) Opfordring, er altsaa den ærede Rigsdagsmands Vædringsforslag fastholdt. Jeg skal endnu bemærke, at Afstemningen vil have den Betydning, som jeg tillod mig at angive forinden Forhandlingernes Begyndelse.

Den derpaa følgende Afstemning gav følgende Resultat:

1) Tschernings Forslag:

§ 1 affattes saaledes:

„Alt det tjenstdygtige Mandskab, som i Genhold til Værnepligtsloven af 12te Februar 1849 staaer for Udskrivning ved Landskæstionerne for Aaret 1853, udskrives til Arméens Linie. Antallet af det Mandskab, som kaldes til Tjeneste, saavel som det Antal, der skal tildeles de forskjellige Vaabenarter og disses Afdelinger, bestemmes af Krigsministeren. De, der ikke ere anvendte, inden Rekrutterne for Aaret 1854 ere vaabenøvede, blive at behandle overeensstemmende med Værnepligtslovens § 24.“
vedtoges eenstemmigt med 88 Stemmer.

2) Forslag af Tscherning til en ny § 2:

Af dem, der findes udygtige til at tjene i Linien, men dog ikke erklæres aldeles utjenst-